
Farvel for i Aar

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Farvel for i Aar

4

Farvel for i Aar

Farvel for i Aar

Farvel for i Aar
Af Kaj Munk
Nat.d.26.12.37[1]

DET ebber ud med Jagterne. Snart er der kun Ræven tilbage. Men en sidste Gang maa vi vel ud i Terrænet og tage Afsked med alle de kendte Steder, takke for et Efteraars Lykkelser og Skuffelser, lige festlige begge Dele, og raabe et forhaabningsfuldt: paa Gensyn!

Juleharen hænger jo hjemme paa Muren. Den skal spises 2. Juledag og er skudt den 13., d. v. s., der er smaa 14 Dage mellem dens Dødsdag og dens Begravelsesdag; det kan nok gaa, naar vi lukker den op og erstatter dens Mave med frisk Grønkaal og saa lader den hænge i Frost. Den store Spænding er altsaa ovre. Men kommer der en frisk Hare i Dag, tager vi den naturligt med.

Det gør der. Masser endda. En 14 -15 paa en Eftermiddag. Alle for langt ude. Sneen knirker under Jægerens Fødder, og Markernes farende Folk har ikke kunnet grave sig ned i Pløjjord, saa de sidder løst. Der bliver slet ikke Skud til nogen. Derimod stiger der overraskende op af alle Smaagrøfter med rindende Vand i, Flokke af Graaænder. Dem skyder vi saa forbi paa.

Og Harerne løber, og Ænderne flyver, og det er dem alle vel undt.

Det begynder at mørkne. Den strenge Vinter, som afløste Sommeren, der huldsaligt holdt Stand til helt ind i November, lyser hen over Agrene og længer den korte Dag. Solløs og lav og østenvejsblæsende har Himlen været i Ugevis og er det ogsaa i Dag. Men Sneen er her, ikke smukt, i bløde Dynner, som for 2 Aar siden, da jeg stod ved Huset Pipop paa Ravnsbjergs Mave og skød den Julehare, Niels Bjerre jog op til mig fra Lavningen, og dog smukt alligevel, i Striber og Sammenknog, der af og til lader den sorte Pløjemuld anes, ikke det jævne Snelags Julefred, men en barskere Fred, en, der maa kæmpes for, og som selv kæmper med for at være.

Saa staar jeg paa Gravhøjen, der kroner Ravnsbjerg, og skuer ud som saa mange Gange før over alle de Dale og Banker. Store Flokke af sammenløbne Agerhøns piler for Hunden hen over Sneen og tager til Vingerne, en kan ikke følge og ender i Hundens Flab; snart holder jeg den smukke, sitrende lille Høne i Haanden, ingen Vinge er brækket, men Svingfjerene stumper i den ene, vel sagtens klippet af ved et Sammenstød med de elektriske Traade, der nu er naaet til Sogns. Paa denne uventede Maade bliver det altsaa til Agerhønssteg i Julen. Fuglen ligesom trykker sig ind til mit Bryst i Angst for Hunden; den er trind og stærk; vil Vinterens Gud snart omskifte sit Aasyn, kan den maaske klare sig paa de rappe Ben, til de tre Fjer atter er lange nok. Saa stryger vi den hen over Bryst og Hals et Par Gange, og lister den uset af Hunden ned bag en Fyr, med en Appel til Vejrgudens Naade.

Og dér rejser atter en Hare sig, 3 Bøsseskud ude, jumber et lille Stykke frem, sætter sig paa sin Hale og mønstrer den maabende Hund og den smilende Mand. Saa fimrer den af igen et Par Hundrede Alen og sætter sig atter paa Bagbenene, med Forpoterne gratiøst bøjet ind mod Brystet, og betragter med Velvilje de to urørlige. Det varer længe; saa videre i rolige Spring, for sidste Gang tager den Sæde, paa Bakkens Kam, nej, vi forfølger den stadig ikke, udmærket! Godt Nytaar da! Og saa er den borte bag Bakken.

Vi slutter os til Harens Ønske. Og saa hilser vi Jagtkammeraterne, takker for godt Følge og - forsvinder bag Bakken.

Paa Gensyn!

KAJ MUNK.